

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 155

гр. Ловеч, 08.03.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в закрито заседание на осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ТАТЯНА МИТЕВА**

Членове: **ПОЛЯ ДАНКОВА**
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

като разглежда докладваното от **ТАТЯНА МИТЕВА** Въззивно частно гражданско дело № 20224300500067 по описа за 2022 година

съдът за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по реда на чл.413 ал.2 от ГПК.

Подадена е частна жалба вх. № 129/ 12.01.2022 година (клеимо 11.01.2022 година) от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК ***, чрез адвокат В. Г. - САК, съдебен адрес: град София, бул. „България“, № 81, вх. В, ет. 8, ап. 22, срещу Разпореждане № 1313/15.12.2021 година, постановено по ч.гр.д.№ 757/ 2021г. по описа на РС-Луковит, с която е отхвърлено заявлението, в частта за разносните, представляващи адвокатско възнаграждение от 180 лева, като счита неправилно, поради което моли да бъде отменено. Изтъква, че да постанови обжалваното разпореждане, съдът е приел, че представеният договор за правна защита и съдействие между заявителя и адвокатското дружество не е доказателство за плащане, съобразно императивните законови изисквания. Посочва, че не става ясно защо първоинстанционният съд е отъждествил непредставянето на фактура към договора за правна защита и съдействие с недоказването на реално сторен разход от страна на „Теленор България“ ЕАД.

Твърди, че такава фактура е била издадена от адвокатското дружество - доставчик по смисъла на ЗДДС. Посочва, че фактура № 482 от 15.11.2021 г. е издадена на получателя на услугата „Теленор България“ ЕАД“, три дни след подаването на заявлението. Същата е издадена за сумата от 2,006.96 лева с включено ДДС, като е видно от основанието, че същата е издадена във връзка с 11 /единадесет/ броя договори, които са индивидуализирани със своя номер. Договор с № **1004080** от **12.11.2021** г. е петият, посочен в основанието за издаване на фактура. Посочва, че съдът не е дал 3- дневен срок за предоставяне на фактура. Твърди, че всички изисквания на закона са спазени- издадена е фактура, спазен е срока по чл. 113, ал. 4 от ЗДДС.

Моли да бъде отменено разпореждането в атакуваната част и постановено друго, с което бъдат присъдени претендираните разноски.

Съдът, след като обсъди доказателствата по делото и разгледа жалбата, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от легитимирана страна, в законоустановения за това срок и при спазване на изискванията за редовност по чл. 260 - 261 от ГПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Производството е образувано по повод подадено от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в град София, ЖК "Младост - 4", Бизнес Парк София, сграда 6, представлявано от Джейсън Кристос Кинг, заедно с Марек Слачик, чрез пълномощник Адвокатско дружество „Г. и Петкова“, представлявано от адв. В. Г., заявление, с което се иска издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист срещу Н.В.Ш., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. Троян, област Ловешка, кв. „Попишка“ № 2, за сумата от 560.40 лева, от които: 189.39 лева, представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, 88.02 лева, представляваща незаплатени лизингови вноски и 282.99 лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент по Договор за мобилни услуги за ползване на мобилен номер 359895741959 от 16.10.2018 г.; Договор за мобилни услуги за ползване на мобилен номер 359898615281 от 06.06.2019 г. и Договор за лизинг от 06.06.2019 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 09.12.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 25.00 лева, представляваща разноски по делото за платена държавна такса и сумата 180.00 лева - адвокатско възнаграждение.

Първоинстанционният съд е уважил заявлението по чл.410 от ГПК по отношение на претендираните суми и държавна такса в размер на 25 лева, като е отхвърлил същото относно претенцията за разноски в размер на 180 лева адвокатско възнаграждение. Мотивирал се е, че не е доказано реално плащане, предвид липсата на документ за извършена доставка на услуга съгласно изискванията на ЗСч, а представяният договор за правна помощ се съдържа изискуеми реквизити.

Съгласно разпоредбата на чл. 78 от ГПК при уважаване на претенцията на страната се присъждат заплатените за производството разноски. В т.1 на ТР № 6 от 6.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, се приема, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, само когато страната реално е заплатила възнаграждението и в договора следва да е вписан начина на плащане. При уговорка за плащане по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.

В конкретния случай към заявлението е приложен договор за правна помощ от 12.11.2021 г., в който е уговорено възнаграждение в размер на 183.65 лева с включено ДДС. Отразено е още, че сумата от 183.65 лева е внесена в брой. Към въззивната жалба е приложена фактура.

Настоящата инстанция счита, че предвид на това, че се касае до субект, регистриран по ЗДДС е приложима разпоредбата на чл. 133, ал.1 от ЗДДС и за установяване на извършеното плащане е следвало да бъде издадена фактура от Адвокатското дружество с реквизитите по чл. 6, ал.3 от ЗСч.

В случая е уговорено възнаграждение и начин на плащане, а фактура не е била представена пред първата инстанция, поради което при действието на т.11 от ТР № 6 от 6.11.2013 г. по тълк.дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС не следва да обсъждат приложените едва към частната жалба писмени доказателства.

Несъстоятелно е възражението, че първоинстанционният съд е следвало да остави без движение заявлението и да укаже на страната да представи доказателства за реално плащане на адвокатското възнаграждение. Настоящият състав счита, че такова правомощие съдът има единствено при приложение на разпоредбата на чл. 411, вр. чл. 410 от ГПК, което не касае адвокатското възнаграждение.

Предвид гореизложеното въззивният съд приема, че атакуваното разпореждане на РС - Троян в атакуваната част е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане № 1313/ 15.12.2021 година, постановено по ч.гр.д.№ 757/ 2021г. по описа на РС-Луковит, с която е отхвърлено заявлението на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в град София, ЖК "Младост - 4", Бизнес Парк София, сграда 6, представлявано от Джейсън Кристос Кинг, заедно с Марек Слачик, чрез пълномощник Адвокатско дружество „Г. и Петкова“, представлявано от адв. В. Г., заявление, срещу Д.Д. Емилова ЕГН *****, адрес: гр. Луковит, ул. Начална № 1, за присъждане на съдебни разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на 180 лева.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____